

Popasul țiganilor

George Coșbuc

(după Geibel)

În noapte, sub poale de codru-nverzit,
E freamăt de glasuri, un tainic șoptit;
Ard galbene flăcări și-n zare de foc
Vezi chipuri sinistre grămadă-ntr-un loc.

Țigani, drumeți cei vecinici ei sânt!
Cu ochii de fulger, cu pletele-n vânt;
La Nilul cel galben departe născuți,
Ei arși sunt de soare, de vânturi bătuți

Aproape de flăcări, pe pajiște stau
Bărbații sălbatici și chiote dau,
Femeile-aleargă mâncare făcând
Și umplu paharul și-l poartă pe rând.

Ei cântece cântă și basme își spun
Din vremuri mai bune c-un alt cer mai bun
Bătrâna țigancă, acolo sub brazi,,
Descântece-nvață pe negri nomazi

Și oacheșe fete se-nșiră la joc
În cerul cel magic al zării de foc,
Răsună ghitara fierbinte și-ntins
Și jocul se-ncinge sălbatic și-aprins.

În urmă se culcă, odihnă cătând;
Le freamătă brazii s-adoarmă curând.
În vis, exilații pământului lor
Văd Sudul, o țară, și ei un popor.

Dar zorile roșii se varsă pe cer,
Frumoasele visuri fantastice pier.
Greu scârțâie carul, ei pleacă la pas -
Dar unde? O viață de drum și popas!